

ыслы, попыта го Докторъ-ать? — Въ естество-то, отговори Индіанинъ-ать; друго нищо не познавамъ. — А? Велика книга рече Англичанинъ-ать; по кой тя е насатвилъ да я четешъ?

— Нещастіе то. Понеже ся мни за безчестно племято ми въ мѣстото ми, зацо то не мога да самъ Индіанинъ, то станахъ человекъ, и подгоненъ отъ общество-то прибѣгнаха въ естество-то. Имашъ ли по крайный мѣрѣ нѣкои книги тукъ въ пустыня-та рече Докторъ-ать? — Никоя отговори Шарія-та воистина не знамъ ни да чета, ни то да пиша. — Отъ много сомнѣнія ся ся упазилъ, рече Докторъ-ать като трыеше чело-то си. Азъ самъ ся пратилъ отъ отечество-то си Англія за да тража истина-та между разнородны мудрецы, за просвѣщеніе и по големо благополучіе на человекъ-те. Но слѣдъ много безплодны изслѣдованія и претяжки приперанія, заключавахъ какъ траженіе-то на истина-та е глупость, зацо-то, хотя да я найде нѣкой, не знае на кои да я каже безъ да получи много неприятели. Проговори ми искрено не ти ли е миѣніе-то еднакво съ мое-то? Ако и да самъ неученъ, отговори Шарія-та повеже ми о прощавашъ да си кажа миѣніе-то, азъ мнимъ какъ всякій человекъ долженствува да тражи истина-та за свое благополучіе; [иначе, ще е